

Како објаснити чињеницу да се по српским медијима неупоредиво више говори и пише о српској контратужби против Хрватске, која је састављена и поднета тек ових дана, него што се икада изрекло и написало о тужби против Србије, која је из Загреба достављена Хагу још пре десет година и коју је Међународни суд правде званично прихватио протеклог лета? Чиме је то овај логичан потез Београда, можда и најлогичнији у новијој историји српско-хрватских односа, толико узнемирио овдашњу јавност и изазвао оволику полемику?

Полемичу?! Коју полемичу?! Полемике нема, јер су за њу потребне барем два супротстављена мишљења. А од свих који су се до сада огласили овим поводом већина критикује или обезвређује потез српских власти, док мањина стидљиво подсећа да је контратужба практично изнуђена понашањем Хрватске! Председник Србије Борис Тадић тако је најпре предлагао да се још мало сачека, па се после разговора са премијером Мирком Цветковићем ипак сложио да би требало реаговати одмах (никада раније Цветковић није деловао толико премијерски као у тој вести); министар спољних послова Вук Јеремић, иначе "првоптужени" за "злочиначко удруживање" на изради контратужбе, не престаје да се правда, понављајући како би било лепо да нико никога није тужио; лидер Срба из Хрватске Милорад Пуповац отворено страхује да ће његовим и нашим сународницима у Хрватској ова контратужба угрозити безбедност; правни стручњаци попут Војина Димитријевића и Радослава Стојановића убеђују нас да је цело то тужакање потпуно бесмислено пошто геноцида – ни српског ни хрватског – једноставно није било у рату из деведесетих. А тек се очекује реакција оне мале групе лармација познате под надимком Друга Србија, која већ месецима проклиње Јеремића што се ономад уопште усудио да најави евентуалну, потенцијалну, могућу, чак и вероватну, али никако извесну, српску контратужбу: чим се опораве од новогодишњег празновања, "другосрбијанци" ће се свом силом и неправдом обрушити на званични Београд што опет нарушава односе са Хрватском.

При томе, све се ово дешава у тренутку док се хрватски бирачи припремају да за председника изаберу једног од поносних аутора њихове тужбе против Србије, који још важи и за умеренијег политичара од његовог противкандидата! Па ипак, силни овдашњи стручњаци и "стручњаци" позивају се на неке незваничне наговештаје да ће обе тужбе бити повучене.

Како, заиста, разумети овакве парадоксе? Да ли оном чувеном констатацијом првог посткомунистичког лидера Срба из Хрватске, покојног доктора Јована Рашковића, да су

Контратужба није довољна

Пише: Миодраг Зарковић
среда, 06 јануар 2010 11:30

Срби луд народ? Тешко, јер је лудило на које је мислио Рашковић било нешто сасвим супротно: крајња решеност, без обзира на цену, да се непријатељу стане на пут, уместо да му се са истог уклони. Такву "дијагнозу" поменуо је у једном разговору са Фрањом Туђманом, покушавајући да макар мало уплаши/уразуми првог хрватског председника, који је тада већ увелико био припремио нелегалну армију за напад на касарне ЈНА и упад на територије са већинским српским становништвом.

Данас знамо да Рашковићев маневар није успео. Фрањо Туђман није ни за јоту одступио од намере да своју земљу очисти од народа са којим, како је задовољно истицао, његова жена нема никакве крвне везе. Можда је Туђман мислио да су Хрвати још луђи од Срба. Можда је био свестан да имају луђе савезнике – Немце, Американце, Французе, Енглезе. Можда је проценио да је тадашњи председник Србије довољно луд да испоштује све што су се њих двојица договорили у Карађорђеву. Можда. Али, ништа од овога не знамо са сигурношћу. Ред би био да сазнамо, а за таква утврђивања истине нема бољег места од суда.

Исто тако, нема надлежнијег суда од Међународног суда правде, који је већ проценио да хрватска тужба садржи довољно аргумената за покретање поступка. Сва је прилика да ће прихватити и српску контратужбу, за коју је сакупљена изузетно обимна грађа (обрађен је и усташки геноцид из Другог светског рата, веома значајан за разумевање политичких прилика од пре двадесет година). То се, додуше, никако не уклапа са "пресудом" великих правника Стојановића и Димитријевића, која је врло искључива: порицањем основаности хрватске тужбе и српске контратужбе, Стојановић и Димитријевић не само да негирају геноцид (мада вам никакав речник или терминологија неће понудити други израз за буквалан нестанак националне заједнице од скоро пола милиона људи, што се догодило Србима из Хрватске), него и намеру да се он изврши, а која такође долази под удар међународног права. Било би корисно чути од Стојановића и Димитријевића на основу чега су успели, насупрот правним тимовима Хрватске и Србије, па и самог Међународног суда правде, да с таквом лакоћом одбаце сврсисходност тужби.

Још би корисније било запитати се кога представљају сви ти државници, аналитичари и правници који се противе покретању поступка. Да ли грађане који су по овдашњим интернет сајтовима – па чак и неким који важе за "грађанске", као супротно од "националне" – масовно поздравили најаву контратужбе? Или хрватски лоби у Београду, који је неупоредиво јачи него што би се закључило на основу крваве историје сукоба два народа?

Контратужба није довољна

Пише: Миодраг Зарковић
среда, 06 јануар 2010 11:30

Једино за Милорада Пуповца знамо кога представља: Србе из Хрватске. Оне малобројне преостале, који су неким чудом дочекали обустављање сезоне лова на њих. Од свих који су протеклих дана дигли глас против контратужбе, само Пуповац има врло јасне, очигледне мотиве. Човек је из много разлога забринут за своју и безбедност својих сународника, у случају да се тамошња јавност поново наелектрише против Срба и Србије.

То, ипак, не значи да га је требало послушати. Помирљиво, често чак и бесмислено помирљиво, држање Београда према Загребу, иовако још није донело ништа добро тамошњим Србима, већ више од 15 година остављеним на цедилу. Забринутост Милорада Пуповца значи само једно: контратужба није довољна! Јесте неопходна, вероватно и закаснела, али ни у ком случају није све што морамо да предузмемо. Време је да држава Србија, у којој ниједан етнички Хрват није био ни на који начин угрожен због тога што је Хрватска тужила Београд, заштити Србе у Хрватској. Време је да се међународни положај Србије, за који сама власт тврди да је неупоредиво повољнији него икада у последње две деценије, искористи за заштиту наших сународника у окружењу, или где год да су угрожени.

Време је, у крајњем случају, за потпуно преиспитивање српско-хрватских односа, који уопште нису "компликовани" као што се често може чути. Чудновати јесу – нити је најјасније зашто свака хрватска држава настаје на крви тамошњих Срба, нити зашто Србија упорно избегава да натера Хрватску да се суочи са својим злочинима – али никако нису компликовани. Ништа компликованији од, рецимо, односа Немаца и Јевреја тридесетих и четрдесетих година прошлог века, или Турака и Јермена још коју деценију раније. Оно што српско-хрватске односе "компликује" јесте цикличност злочина, коју контратужба, сама за себе, сигурно неће прекинути.